

Год. I.

Излиза периодично

1935 г.

броя 1 лв.

Брой 5.

Истината.

„Ще познаете истината и истината ще ви направи свободни. Иоана 8. 32.

Що е истина? Това бѣше въпроса, който римският прокураторъ постави на Исуса. Тоя въпросъ никога не е замлъквалъ. Цѣлата свѣтвна история е въ сжщностъ борба за истина. Рѣдко е умиралъ нѣкой за истината, но за затвърдяването на една лжка сж се водили войни. Лжжата не е нищо друго освенъ едно съкращаване и извѣртане на истината. Най-любимото явление за дявола е подправената истина.

Ако проследимъ, обаче, живота на Исуса Христа, ние ще видимъ, че живота му бѣше единъ пробивъ на истината въ единъ свѣтъ на лжка, пробивъ на свѣтлината въсредъ тъмнината. Хората се стремятъ да скриятъ чрезъ думи мислитъ си. Обикновенно се кълнатъ и увѣряватъ, че говорятъ истината тогава, когато искатъ да кажатъ нѣкоя лжка. Колко трѣбва да сме благодарни че въ центъра на нашата религия, намираме Единъ, който е кристално чистъ и истиненъ, че можемъ да надникнемъ въ душата му безъ да се страхуваме, че ще бждемъ изненадани отъ двуеличие, душа въ която ще намѣримъ само абсолютна честностъ и истина!

Мнозина мислятъ, че лжжата е необходима въ „търговията“, „политиката“, въ „живота“, за „запазване живота“, „да се защити едно благородно дѣло“. Човѣшкото общежитие обаче може да бжде изградено само на базата на вза-

имно довѣрие. Изчезне ли довѣрието въсредъ народа въ ония които управляватъ, режима вече почва да се клати. Лжжата въ международнитѣ отношения създава недовѣрие, което винаги е искра за страшни усложнения и катастрофи. Така е и въ търговията, а така е и въ частния животъ, въ дома. Не е ли по-добре да умрешъ за правото и истината, отколкото да носишъ върху съвестта си товара на една лжка за презъ цѣлъ животъ? Едно дѣло обаче само тогава е благородно, когато е носено на крилата на пълната и чиста истина. А кой се нуждае въ дребнитѣ длъжности на живота отъ повече куражъ, отъ повече решителностъ, отъ повече сила, отъ повече истинско геройство? Дали това е човѣка, който гледа да избѣгне всѣка трудностъ, всѣки конфликтъ на длъжноститѣ чрезъ лжка и полуистини? Лжжата винаги е слабостъ и верига, която сковава душата. Истината е винаги, сила, почтенностъ, куражъ и води къмъ пълно освобождение на човѣшкия духъ. Искаме ли освобождение и благоденствие за народа си, за децата си, за себе си, ние трѣбва съ всички сили да застанемъ на фронта на истината-чистата макаръ понѣкога и горчива истина. Истината ще познаемъ и тя ще ни освободи само когато идемъ при източника на истината, само когато Исусъ отвори очитѣ ни за фалша въсредъ който живѣемъ, разкрие фалша на собственната ни душа и ни вдѣхнови и пречисти въ пламъка на божественната истина. Кому служишъ ти драги читателю? Испиталъ ли си силата на истината?

Невидимата сила.

Въ единъ хотелъ отседналъ виденъ гостъ. Келнера дошълъ да му съобщи, че го викали на телефона. „Моля, кажете че не съмъ тукъ,“ билъ отговорътъ на госта. Келнера обаче отговорилъ: „Извинете, не мога да кажа това, понеже не е истина.“ Госта, единъ доста нервненъ търговецъ, се развикалъ: „Какъ смѣте! Що за поведение? Азъ тукъ подъ полицейски надзоръ ли съмъ? Я отивайте по-скоро на телефона!“ Келнера си останалъ все тъй любезенъ и готовъ за услуги, но той настоявалъ на своето си. Търговеца билъ толкова възбуденъ че го повикалъ въ стаята си и го помолилъ да му обясни странното си държане.

Келнера му казалъ на късо: „Азъ вървамъ въ Господа и не мога да лъжа; по-рано го струвахъ но сега не мога повече.“

Търговеца никога не забравилъ тоя часъ. Той никога не билъ преживявалъ подобно нѣщо. Думитъ на келнера засигнали дълбоко тоя силенъ човѣкъ, който знаелъ само да заповѣдва. Тъ извършили корененъ превратъ въ душата му, превратъ който веднага се отразилъ въ живота и обноскитъ му.

Скърцаща врата.

Не отдавна, когато закусахъ, една врата непрестанно скърцаше, и трѣбваше да си наложа спокойствие за да не се ядосамъ.

Моето момче взе малко масло, намаза вратата и скърцането престана. Тогаваше си спомнихъ че има много хора, които приличатъ на тая врата, хора които се оплакватъ, охкатъ и скърцатъ, когато живота ги тласка напредъ-назадъ; хора които издаватъ скърцащи тонове, когато общуватъ съ други хора. Винаги когато се опитае да отворимъ сърдцето имъ, или искаме отъ тѣхъ нѣкоя малка жертва въ пари или време или въ трудъ, тѣ почватъ да стенатъ, да пшкватъ, да дори да скърцатъ, като нашата врата.

Само нѣколко капки масло отъ християнска любовъ биха спрѣли това скърцане и тѣ биха вървѣли презъ живота спокойно и тихо. Когато искаме да кажемъ нѣщо сърдито, или да изразимъ недоволството си, нека помнимъ скърцащата врата, а най-вече маслото.

Х.

Защо не казвате „Аминъ“?!

На вратата на единъ пасторъ почукалъ единъ непознатъ, който изглѣждалъ страшно унилъ. На въпроса на пастира съ какво може да му бжде полезенъ, той разказалъ, че презъ време на последната проповѣдь на пастиря, въ него много ясно заговорило съзнанието за собственитъ му грѣхове.

Пастира говорилъ съ него за спасението, което Христосъ приготвилъ за хората и непознатиятъ презъ сълзи казалъ че билъ готовъ всичко да посвети на Бога, че той въобще не знаелъ нищо, което не би могълъ да посвѣти на Господа Исуса.

„Добре“ — казалъ пастира, „нека се молимъ и да кажемъ всичко на Бога.“ И той почналъ да се моли: „Отче небесний, Ти виждашъ тоя човѣкъ, той иска да стане Твоя собственностъ и да Ти бжде послушенъ въ всичко“.

„Аминъ“ — казалъ непознатиятъ.

„Господи Исусе“ — продължилъ пастира, „той иска всичко да посвети на Тебе: жената си, децата си и всичко, което обича.“

Още веднажъ се чуло смѣло „Аминъ“ отъ устата на каюшия се грѣшникъ.

Следъ това пастира се молилъ по-нататкъ: Той е готовъ да посвети на Тебе работата си и занятieto си и да работи само за Твоя слава.“

Дълбока тишина.

„Аминъ“ казалъ пастира. „Защо не казвате „Аминъ“?“

„Защото Богъ не ще приеме занятieto ми; азъ съмъ производителъ на ракии.“

Подкрепете в. „Свѣтильникъ“

Човѣшко и Божие дѣло.

Подъ микроскопа острието и на най-остриятъ бръсначъ се вижда дебело, и покрито съ драскотини, грубо и неравно. Най-хубавата и остра игла изглежда като желѣзна прѣчка. Жилото на пчелата обаче, погледнато подъ микроскопа показва своя съвършенъ гланцъ, безъ петна и неравности и завършва съ единъ връхъ, който не можемъ да видимъ. Нишките на най-финниятъ платъ се виждатъ като паракходни вжжета; нишката на копринената буба обаче е гладка, блѣстяща и равна. Най-малката точка, която можемъ да направимъ съ перото изглежда като голѣмо ужасно петно, капчицитѣ по крилицата на насекомитѣ обаче, не само че сж съвършенно правилни, но сж така съчетани, че извикватъ удивлението и възторга на естествоизпитателя. — А ние хората искаме да критикуваме и да отричаме майстора, когато само творенията му ни каратъ да благоговѣемъ предъ Него!

Твореца.

Астронома А. Киршнеръ ималъ приятелъ, който отричалъ сжществуването Божие. Единъ день той посетилъ Киршнера и понеже последниятъ билъ задълбоченъ въ работа и не му обърналъ веднага внимание, приятеля се огледалъ изъ стаята и видѣлъ въ едно кюше единъ хубавъ небесенъ глобусъ, когото Киршнеръ нарочно поставилъ на това мѣсто. Той почналъ съ интересъ да разглежда глобуса и запиталъ приятеля си, кому принадлежи и кой е направилъ тоя глобусъ. Киршнеръ отговорилъ че не принадлежалъ на никого и че никой не го билъ направилъ, нито пъкъ знае какъ е попадналъ въ стаята му. „Смешно!“ отговорилъ недоволено приятеля и се разсърдилъ на Киршнера. Ти не искашъ да повѣрвашъ че това лошо творение е станало отъ само-себе си? Какъ тогава вѣрвашъ че много по-голѣмиятъ и славенъ оригиналъ (небес-

ниятъ глобусъ) е станалъ отъ само-себе си и случайно и то така, че ние днесъ му се очудваме?“ Приятельтъ билъ победенъ.

— Богъ не иска дѣла безъ сърдце, нито сърдце безъ дѣла.

*

Да работишъ за да живѣешъ е човѣшко; да работишъ за да творишъ е божествено.

Отъ вѣчната съкровищница

(Четиво за всѣки день)

Май Псаломъ

1	53	„Нѣма Богъ?!“
2	54	Силниятъ помощникъ.
3	55	Съ крилата на гълъба
4	56	Упование.
5	57	Хвала на Всевишниятъ.
6	58	Великиятъ сдия.
7	59	Нашата крепость.
8	60	Следъ поражението.
9	61	Въ божие пришествие
10	62	Целебна тишина.
11	63	Купнежа на една душа.
12	64	„Кой ще ни види?“
13	65	Божията щедростъ.
14	66	Хвала и благодарность.
15	67	Благословение.
16	68	Богъ и народа.
17	69	Усърдие за дома Господенъ.
18	70	„Господи, скоро!“
19	71	Утѣха въ старостъ.
20	72	Молитва за Царя.
21	73	Все пакъ!!
22	74	Порутени олтари.
23	75	Свѣтовниятъ сдия.
24	76	Победителъ.
25	77	Спомени.
26	78	Народниятъ водачъ.
27	79	„Къде е нашиятъ Богъ?“
28	80	Обнова.
29	81	Хвала и смирение.
30	82	Власть и отговорность.
31	83	Врагове.

Божествениятъ банкетъ.

Нѣколко млади, богати англичани решили да си устроятъ банкетъ по случай юбилея на английскиятъ кралъ. Приготовленията за банкета трѣбвало да направи единъ отъ тѣхъ на име Морингтонъ. Приятелитѣ му предали една значителна сума съ думитѣ: „Предоставяме всичко на твоя вкусъ, но банкета трѣбва да бжде божественъ.“ Въ опредѣлениятъ день приятелитѣ се събрали въ дома на Морингтонъ, но въ кухнята не забележали никакви приготовления, а стаитѣ били слабо осветени. „Морингтонъ! какво значи това?“, извикали всички, когато той се подалъ отъ една съседна врата. „Изглежда че малко си се грижилъ за нашиятъ банкетъ.“ „Но вие нали искахте божественъ банкетъ? Ето, тукъ е!“ Въ тоя моментъ той отворилъ вратата на една стая. Въ нея, около масата седѣли десетъ лондонски граждани съ семейства си, които се хранели. Нѣкой отъ тѣхъ били бедни инвалиди, хора смазани отъ живота, нѣкой отъ тѣхъ гладували вече нѣколко дни наредъ понеже не могли

да плащатъ за хлѣба и хлѣбаря и искали да имъ дава вече на кредитъ. Морингтонъ платилъ съ паритѣ, които получилъ отъ другаритѣ си дълговетѣ на тия хора при хлѣбаря и съ това ги спасилъ отъ гладъ.

Наредилъ да имъ се даде това макаръ и скромно но добро угощение, а остатъка отъ паритѣ раздѣлилъ помежду имъ, за да могатъ да си купятъ нови, сечива и нѣкои необходими нѣща за у дома.

„Вие искахте да ви устроя божественъ, небесенъ банкетъ,“ казалъ Морингтонъ. „Ето, така храни Богъ всѣки день своитѣ гости въ небесата.“

Бедняцитѣ не могли да намѣрятъ думи на благодарностъ, но затова пъкъ сълзитѣ въ очитѣ имъ говорѣли достатъчно. Младитѣ англичани развълнувани и изненадани седнали между другитѣ на масата.

„Морингтонъ“, казали тѣ „ти наистина ни приготи единъ божественъ банкетъ.“ Следъ това тѣ пуснали подписка помежду си за „божествениятъ банкетъ“ презъ следующата година.

Безъ жертви нѣма възходъ!

Ела на службитѣ въ Еван. Мет. Еп. Църква — „Драгоманъ“ 4

Недѣля заранъ 10 ч. **Богослужение** съ проповѣдь

„ 11 ч. **недѣлно училище**

вечерь 8 ч. **Богослужение** съ проповѣдь

Четвър. вечеръ 8 ч. **молитвено събрание**

Входа за всички служби е свободенъ.